

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XCVII. Corollarium septimum: Eos Spiritus sanctus meritò
reprehendit, pœnaque cætatis castigat, qui varios adeunt Doctores, usque
cupiditati indulgentem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

CAPUT XCVII.

Corollarium septimum: Eos Spiritus sanctus merito reprehendit, pœnâque cœcitatibus castigat, qui varios adveniunt Doctores, usque dum inveniant loquentem placentiâ, suæque cupiditati indulgentem.

1147 **E**scobar & Palao, post Sanchez, licitum putant, varios adire Doctores, donec occurrat qui (secundum opinionem quamcumque, etiam minus probabilem) respondeat ad libitum. Sed imprimis falsum supponunt; utique licitum esse usum opinionis cuiuscumque, etiam minus probabilis. Deinde tamen se esse illicitum non fit varios adire Doctores, dummodo veritas potius quam propria libertas & commoditas sincerè atque efficaciter intendatur: erratici tamen illi, de Doctore ad Doctorem circumcursantes, suam potius libertatem, commoditatemque, quam veritatem querere convincuntur, partim ex eo quod non cessent querere donec suæ libertati reperiant indulgentem, cessent verò dum talem repererint: partim ex eo quod sincerus inquisitor veritatis non conquiescat donec vel opinionem veram invenerit, vel (si veram assequi non possit) saltem veritati, quam falsitati propiore. Erratici verò illi conquiescunt in opinione suis commoditatibus propioria, etiam dum minus probabilem esse cognoscunt, atque adeo propiore falsitati, quam veritati.

1148 **I**llustre similitudinis hominum exemplum, S. Scriptura exhibet in Balaam, quem cum, promissis muneribus, Balac Rex Ammonitarum vocasset ad maledicendum Dei populum, consuluit Dominum; à quo responsum accepit, ne id faceret. Rege verò majora offerente munera, renuit quidem in speciem, dicens, pro nulla re se velle ab officio dimoveri: *Si dederit mihi Balac plenam domum suam argenti & auri, non potero immutare verbum Domini Dei mei, ut plus, vel minus loquar.* Sed nec sincerè, nec efficaciter, ut satis ostendit, dum non contentus semel consuluisse Dominum, ejusque cognovisse voluntatem, ad occultam voluntatem, seu cupiditatem suam, Deum inflectere volens, rursus consuluit, ac per hoc *ibi se victum cupiditate monstravit* (inquit Augustinus l. 4. in Numeros q. 48.) ubi loqui sibi Dominum de hac re iterum voluit, de qua ejus jam cognoverat voluntatem. Proinde Dominus, videns ejus cupiditatem captam, devotamque muneribus, permisit eum ire; hoc ipso confundens ejus dementiam, quod prohibitionem Dei transgredi asina non auderet, quam ille cupiditate transgredi conaretur, quamvis eam cupiditatem timore supprimeret. Enimverò cur, post istam permissionem, Dominum iterum non consuluit, & post istam prohibitionem iterum consulendum putavit, nisi quia ejus maligna cupiditas apparebat, quamvis timore Domini premeretur?

Tom. I.

En expressam figuram eorum, qui suis detestati cupiditatibus, tandem Dominum consulunt, sive Domini loco Casuistas, donec acceperint responsum ad placitum, quo accepto non amplius consulunt; non accepto verò consulere non cessant, ut per hoc non minus appareat latens cupiditas ipsorum, quam apparuerit in Balaam, tamen eam revelatâ facie non audeant apertè demonstrare, sed aliquo Dei timore suppressam pallio alicujus probabilitatis contentur obtegere. Ideoque Deus justo iudicio permittit eos in errorem ire, *spargens pœnales cœcitates super illicitas cupiditates*, ut Augustinus ibidem ait.

Ista est pœna coacervantium sibi Magistros, prurientes auribus, qui (sicut Isaias ait) *dicunt videntibus* (non quidem verbis expressis, sed occultâ intentione) *nolite videre: & aspicientibus, nolite aspicere nobis ea quæ recta sunt: loquimini nobis placentiâ, videte nobis errores.* Eandem pœnam his verbis expressam legimus Ezech. 14. *Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias suas in cordibus suis... numquid interrogatus respondebo eis? ... Hac dicit Dominus Deus: homo, homo de Israël, qui posuerit immunditias suas in corde suo... & venerit ad Prophetam, interrogans per eum me, ego Dominus respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum... Et ponam eum in exemplum, & in proverbium, & disperdam eum de medio populi mei, & scietis quia ego Dominus. Et Propheta cum erraverit, & locutus fuerit verbum, ego Dominus decepi Prophetam illum... juxta iniquitatem interrogantis, sic iniquitas Propheta erit, ut non erret ultra domus Israël à me, &c.* Ut enim Spiritus sanctus ait Eccl. 37. *Qui querit legem, replebitur ab ea; & qui insidiosè agit (prout illi faciunt) scandalizabitur in ea.* Et 2. Thessal. 2. *Ed quod charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent, idcirco mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.*

CAPUT XCVIII.

Corollarium octavum: Varia dicta Veterum, de benignitate in consiliis sectanda, nec facile condemnando aliquid de mortali, perperam à variis Recentioribus intelliguntur.

Benignitatem in consiliis sectandam, nimiamque austeritatem vitandam, Veteres jure monuerunt, & nos cum ipsis idipsum multiplici sacrarum Litterarum & SS. Patrum autoritate ostendimus: Prolegom. 2. c. 18. *Benignus est enim spiritus sapientia.* Sap. 1. Hinc Gerlon timoratorum consolator 3. p. lect. 4. de vit. spir. litt. D. *Theologi (inquit) non debent esse faciles ad asserendum aliquas actiones, vel omissiones esse peccata mortalia, præsertim sub verbo universalis (maximè cum observatio communis obviatur) ubi non sunt certissimi de re ipsa, nec talia sunt predicanda populo tamquam certa.* Nam per hujusmodi assertiones voluntarias, rigidas, duras, & nimis strictas, in rebus,

Ccccc 2